

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

23-8-51

KUIFJE

34

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

WELKE NIEUWE AVONTUREN STAAN M. VINCENT IN MARSEILLE TE WACHTEN?

(ZIE BLZ. 17)

REDING

ROEPING

Er zijn weer duizenden lezers die hun lagere studies achter de rug hebben en een levensweg moeten kiezen. Meestal zullen vader, moeder en de leraars, die ons best kennen, ons daarbij goed helpen, maar we mogen niet vergeten welke invloed deze beslissende stap op ons leven kan hebben. Daarom moeten we goed weten wat we willen en het volledig eens zijn (of worden) met de loopbaan die voor ons uitgestippeld wordt.

Er zijn jongens die geen aanleg hebben om hogere studies te doen. Zij moeten daarom niet denken, dat zij minder waard zijn dan hun vrienden. Wie de nodige aanleg bezit voor werktuigkunde kan een knap, technisch specialist worden en zal zijn weg maken door het leven. Vergeet niet, vrienden, dat we alleen gelukkig kunnen worden wanneer we het beroep uitoefenen, dat helemaal met onze aard en roeping overeenstemt. Buiten onze roeping ligt er voor ons geen heil, want men kan zich alleen met volle aandacht en bezieling wijden aan het beroep waarvan men gedroomd heeft, aan de taak waartegen men zich opgewassen voelt.

Daarom herhaal ik nogmaals voor al mijn vrienden, die thans bij 't verlaten van de lagere school op de tweesprong staan en een beroep moeten kiezen : aanvaard geen beroep uit om het even welke berekening indien je geen teleurstelling wilt oplopen, maar kies in volle verstandhouding met je ouders die levensweg die je 't meest aantrekt, waarvoor je de nodige talenten bezit, en dan mag je er van overtuigd zijn een goede keuze te doen.

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit :* Lombaardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc. — Drukkerij: C. Van Cortenberg, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— fr.	7.— fr.
Abonnement van drie maanden	70.— fr.	80.— fr.
Abonnement van zes maanden	135.— fr.	155.— fr.
Abonnement één jaar	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel, 76, Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334.
Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

ONZE BRIEVENBUS

Maurits Beima, Haren-Groningen. — Je lange brief aandachtig gelezen. 't Deed me waarlijk genoegen te vernemen dat je **Kuifje** een heerlijk blad vind. We zullen er voor zorgen, dat jullie in het vervolg regelmatig aan al onze prijsvragen kunnen meedoen. Heb je reeds de vragen van de rubriek « Jullie krijgen het woord » beantwoord ? Met mijn hartelijkste groeten.

Erik Vanherpe, Gent. — Het is de clubleider die deze vakjes invult en de kaart van zijn handtekening voorziet. Ben je lid van de grote familie, doch niet aangesloten bij een plaatselijke club blijven de vakjes blanco. De lidkaart is in ieder geval geldig.

GROTE ZEEPKISTENWEDSTRIJD

Zondag 26 Augustus, te 14 uur, heeft in het Heyselstadion, te Brussel (Eeuwfeestlaan — tegenover paleis nr 10) een wedstrijd plaats voor ZEEPKISTEN.

Meer dan honderd jonge renners zullen er aan deelnemen. KUIFJE schenkt aan de piloot van de mooiste auto een prachtige beker !

Allen naar de HEYSEL, Zondag 26 Augustus, te 14 uur !

W. Wouters, Berchem-Antwerpen. — Heb je de code nu ontvangen en kun je nu al de geheime boodschappen ontcijferen ? Misschien correspondeer je reeds met andere leden van onze club in geheimschrift. Dat is leuk, niet ?

Hugo en Luc Aerts, Puurs. — Jullie hebben een nieuw synoniem gevonden voor vechten ! Hebben onze lezers reeds het werkwoord « lambikken » gehoord ? **Ik lambik, gij lambikt, hij lambikt, wij lambikken, gij lambikt, zij lambikken...** Dat klinkt niet slecht ! Ik hoor Hugo reeds tegen zijn broer zeggen : **« Willen wij eens lambikken om te zien wie de sterkste is ? »**

Welke Kuifje's vriend die accordeon speelt, zou met deze lambikkende broers willen corresponderen over muziek, enz. Volledig adres : Hoogstraat, 71, Puurs.

Luc Schouteden, Schaarbeek. — En hoe waren de uitslagen op school, Luc ? Heb je een goede beloning verdiend en gekregen ? Ik wens je nog enkele prettige vacantieweken.

KUIFJE'S CLUB IN NEDERLAND

Onze abonné's in Nederland, die lid willen worden van de Kuifje's club, kunnen zich opgeven aan het kantoor te Rotterdam, Goudsesingel, 76, tel. : 29502. Het eenvoudigste is om 50 cts op onze giro 199.334 te storten, waarna de lidmaatschapskaart en het geheimschrift omgaand wordt toegezonden. Stort je er 50 cts echter bij (dus totaal fl. 1) dan krijg je gelijk het fraaie club-insigne. Ook kan je een prachtige fietswimpel bestellen die maar 50 cts kost.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

Terwijl Servola daar zo koerste als een gek, kwam Walter zachtjes aangereden en...

... gaf de tovenaar een trap die hem...

... in een diepe ravijn deed storten...

EINDE.

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Sterke Jan en Koen zijn op weg naar Dijon. Ze wonen een steekspel bij. De Zwarte Ridder, een hovaardig man, wint ieder tornooi. Tegen Sterke Jan zal hij het echter moeten afleggen...

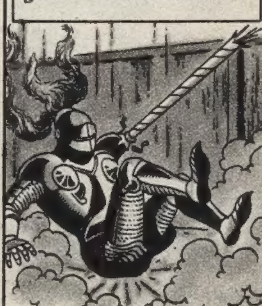

TOT GROTE VERBAZING VAN DE TOESCHOUWERS VANGT STERKE JAN DE SPEERSTOOT VAN ZIJN TEGENSTANDER HANDIG OP ZIJN BEUKELAAR OP. DE VERWONDERING VAN DE MENIGTE GROEIT NOG, ALS ZIJ ZIET HOE ONZE HELD ZIJN SPEER TUSSEN DE SCHOUDERSTUKKEN VAN HET HARNAS VAN DE ZWARTE RIDDER STOOT EN HEM ALS EEN PLUIMPJE IN DE HOOGTE OPTILT...

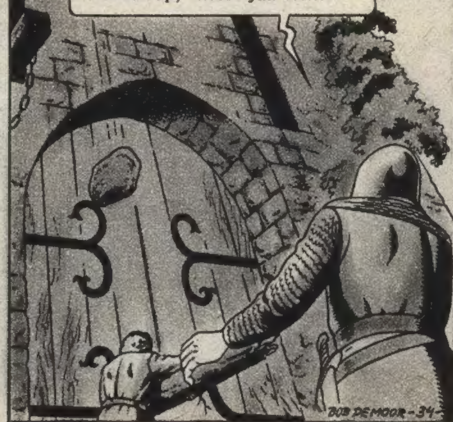

(Wordt voortgezet.)

MET NAPOLEON OP St HELENA

IEDERE dag op hetzelfde uur werd Napoleon gewekt door het klaroengeschal van de wacht in het Engelse kamp. Ook voor hem brak een nieuwe dag aan, een dag zo leeg en zo lang als de voorgaande, zo leeg en zo lang als ook de volgende zou zijn. Napoleon riep dan Marchand, zijn kamerknecht, en vroeg :

— Geef me wat lucht, jongen !

Marchand opende de vensters.

Bij mooi weer, een zeldzaamheid op Sint-Helena, zag de keizer de barakken en de witte tenten van het kamp van Deadwood. Dan verliet hij zijn kampbed, hetzelfde waarop hij geslapen had de nacht vóór de slag van Austerlitz en vóór de slag van Marengo. In kamerjas slurpte de keizer een kop hete, zwarte koffie. Een paar ogenblikken later werd dokter O'Meara aangemeld die naar de gezondheid van de keizer kwam informeren. Napoleon had geen vertrouwen in de geneeskunde, maar hij ontving O'Meara steeds hartelijk.

— Uwe Majesteit heeft een goede nacht gehad, naar ik hoop, begon de dokter.

— Een heel goede. Dank u, luidde het onveranderlijke antwoord van Napoleon.

— Wat brengt u voor nieuws ?

O'Meara was spraakzaam en geestig en hij vertelde op zijn eigen humoristische wijze al de kleine gebeurtenissen van het eiland. Voor Napoleon was dit uurtje een aangename verstrooiing en het maakte de monotone dag draaglijker.

De keizer maakte zijn toilet, zodra de geneesheer afscheid genomen had en las de rest van de morgen. Hij zette zich hiervoor in een klein bureau, dat aan zijn slaapkamer grensde. Van de sofa zag hij het portret van zijn zoon, de koning van Rome, in de armen van keizerin Marie-Louise, gepenseeld door Isabey.

Rond elf uur bracht men het middagmaal op een rond tafeltje. Napoleon slikte het in zeven tellen naar binnen. Dat was zijn gewoonte. Hij had een hekel aan lang tafelen en hij liet zijn disgenoten, die niet zo vlug konden kauwen als hij, haast nooit de tijd de maaltijd te beeindigen.

★

De namiddag duurde, naar zijn eigen uitspraak, erg lang. Om twee uur kleedde de keizer zich in de uniform waarin hij gewoonlijk afgebeeld wordt op schilderijen en gravures : een groene jas, wit vest en witte broek. In het begin van zijn verblijf op Sint-Helena droeg hij de uniform van kolonel van de keizerlijke wacht met rode boord en belegsels. Later werden de gouden- en zilveren galons welke deze uniform versierden weggenomen. De keizer bezat ook burgerpakken, maar hij droeg ze haast nooit, omdat hij zich niet graag kleedde als een « bourgeois ».

In de zitkamer, een grote, gezellige plaats die uitzicht gaf op de zee, trof de keizer zijn lotgenoten. Indien het regende, werkte Napoleon aan de verslagen van de verschillende oorlogen die hij tijdens zijn regering gevoerd had en vertelde aan zijn vrienden hoe de beroemde veldslagen, ondermeer die van Rivoli, Friedland en Wagram geleverd werden. Hij stelde de verschillende legers op met behulp van kleine spelden met rode en zwarte kopjes, om het de omstaanders duidelijker te maken. Bij mooi weer werd er een wandeling gemaakt. De lotgenoten van Napoleon begeleidden hun keizer blootshoofds, indien men hen niet uitdrukkelijk bevolen had een hoofddeksel op te zetten. De groep wandelde heel traag en er werd weinig gesproken.

Op Sint-Helena valt de nacht snel, een schemeruurtje is er niet. Tegen vijf of zes uur keerden de Fransen terug naar het salon en wachtten op het avondmaal. Napoleon speelde een partij whist, schaak of piket. Het spel boeide hem niet. Machinaal verzette hij zijn pions of wierp zijn kaarten op de tafel. Soms echter, zonder dat hiervoor een reden was, speelde hij om te winnen en gelukte er ook telkens in al het geld, dat zijn tegenstanders op zak hadden, op te strijken. Hij amuseerde zich kostelijk met hun uitgestreken gezichten waarop de teleurstelling duidelijk te lezen stond. Aan het einde van het spel gaf hij hun geld terug met de woorden :

— Wees in de toekomst voorzichtiger. Het is zo dat brave jongens hun families ruïneren !

★

Op klokslag zeven opende de « maître d'hôtel », Cipriani, de deuren van het salon, boog diep voor de keizer en zei :

— Het diner van Zijn Majesteit is opgediend.

De keizer ging dan aan tafel met generaal Montholon en zijn gade, Gourgaud en Bertrand. De eetkamer was zelfs op klaarlichte dag helemaal donker en er werden kaarsen ontstoken die de tafel verlichtten en de rest in het duister lieten. Napoleon at vlug, en daar hij wist dat maarschalk Bertrand dolgraag taartjes lustte, schepte hij er een heimelijk genoegen in op te staan vóór het dessert opgediend was. De maarschalk was dan verplicht, even als de andere disgenoten, op te staan...

— Wat zullen we vandaag lezen, vroeg de keizer aan zijn lotgenoten, een comedie of een tragedie ?

Daar iedereen wist, dat Napoleon een voorliefde had voor de tragedie, viel hun keuze op een werk van Corneille of Racine. Luidop las de keizer een scène of zelfs een heel bedrijf. Hij deed dit met vuur en overtuiging en had voor de nuchtere opmerkingen van zijn gehoor steeds rake antwoorden.

De gezelligste avonden waren die waarop er gepraat werd en de keizer zijn leven vertelde met de toppunten van roem en macht en... de keerzijde van de medaille ! Vooral zijn eerste overwinningen, die van Lodi, Arcole en Rivoli vertelde hij graag uitvoerig. Hij bekende ook zijn vergissingen en fouten en wist dat zijn veldtochten in Spanje en Rusland het einde van het keizerrijk en de Franse heerschappij hadden ingeluid. Zijn nederlaag te Waterlo kon hij niet begrijpen !

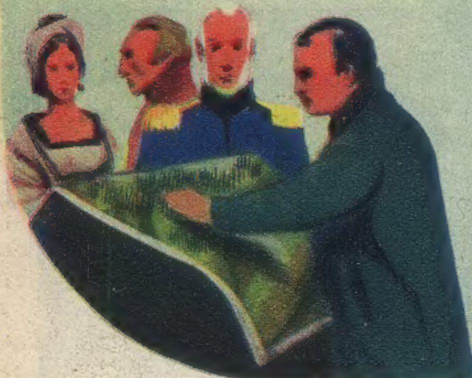
— Was het de regen van de 17e Juni ? Het te laat komen van maarschalk Crouchy ? Het fatale noodlot ? vroeg hij zich dikwijls af en dan voegde hij er steeds aan toe : Met twintig duizend soldaten minder had ik die slag nog kunnen winnen ! Ik begrijp het niet.

Zo gingen de uren voorbij tot het gezelschap vermoeidheid en slaap niet meer verbergen kon...

— Hoe laat is het ? vroeg de keizer plotseling.

Men antwoordde hem en daarop riep Napoleon steeds uit :

— Nog een overwinning op de tijd ! Kom, we gaan slapen !

Het Sterrenvaandel

Vandaag lezen jullie hier het eerste deel van een nieuw en boeiend tekenverhaal over de onafhankelijkheid van Noord-Amerika en de legendarische figuur : George Washington.

We bevinden ons in de XVIIIe eeuw in de bloeiende Engelse kolonies van Noord-Amerika. De bevolking, pioniers en kolonialen, is meestal afkomstig van Engeland. De herberg van Jeffer Norriston, in de wouden aan de voet van de Alleghanys bergen, is het stamlokaal van de pioniers van Virginia en de Franse kolonialen van de Ohio.

Er zijn ook enkele Italiaanse boeren die werken op het land van Norriston.

Deze toast wordt op gejuich onthaald !

Op dit ogenblik springen drie heren van hun paard. Ze brengen hun rijdieren in de stal...

Een van de drie is George Washington, officier van het kleine leger van Virginia. Hij brengt een boodschap van de gouverneur van de kolonie naar het Franse fort Lebœuf, dicht bij het meer van Erie...

Terwijl Washington en zijn twee gezellen de waard volgen, praten de pioniers nog altijd over de heldendaden van de jonge officier.

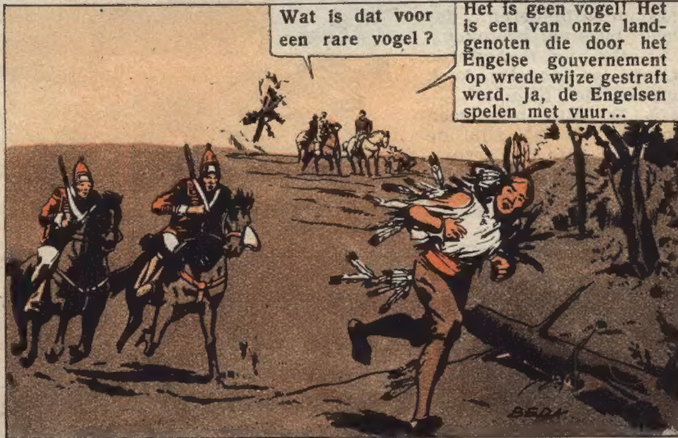

Om aan het fort te geraken, moet Washington doorheen uitgestrekte wouden rijden. Er leven daar ook nog vijandelijke stammen. Toch bereikt hij zijn doel. Wanneer het nieuws van zijn aankomst bekend is, stijgt zijn roem nog.

Op de terugweg wordt hij door een oud opperhoofd van een Indianenstam met profetische woorden begroet...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

Dzidziri, Sophie en Yves Larnaud achtervolgen Ephraïm en Domingo, die de papieren van de Normandie des Airs *gestolen hebben. Zij vinden de auto van Ephraïm nabij een vernielde lianenbrug. De overtocht is onmogelijk. Dzi kruipt in een boom en Laobé volgt hem...*

TE MIDDEN VAN DE ORKAAN

VOORUIT!

Laobé had alle moeite Dzidziri te volgen. Het was eigenlijk comisch, vermits het nikkertje toch gewend was aan het oerwoud en de bomen! Dzidziri, de blanke met de rosse haren, was hem de baas. Maar Dzidziri had de lessen van Moehoe ter harte genomen. Hij had bemerkt wat ze deed om duizeligheid te vermijden en hoe ze de lianen greep om van boom tot boom te zweven.

Van de grond konden ze niets zien. Waren ze er in gelukt de rivier over te steken? Ze hoopten het, doch het bladerendak was zo dicht, dat ze daaromtrent geen zekerheid konden krijgen. Twee of drie keer dreigden Laobé's krachten te begeven. Hij deed vergeefse pogingen zijn tanden stil te houden en zijn klein gezicht was krampachtig vertrokken.

Je bent bang, hé, nikkertje?

— Ik naar beneden gaan... ik vallen, hakkelde Laobé.

— Geen nood, m'n beste, trek het je niet aan! Hou je stevig aan mij vast.

Laobé liet het zich geen tweemaal zeggen. Hij omvatte Dzi zo heftig dat deze haast stikte.

— Héhé, kalmpjes aan!

Langer konden ze echter niet in de hoogte blijven. Dzi beproefde de stevigheid van een liaan en riep:

— Pas op. Laat niet los!

Hij stootte af en daar bengelden ze alle twee. Niet lang echter, want met een luid gekraak schoot de liaan los en in duizelingwekkende vaart gleden de twee waaghalzen naar beneden. Of de liaan zou helemaal doorbreken of ze zou begeven onder het gewicht van haar passagiers...

— Pas op, Laobé, kreet Dzi.

Voor zijn ogen gleed de boomstam voorbij in een soort draaikolk. Nergens een steunpunt. Hij wou een tak grijpen, doch een bebloede hand was het resultaat. « Zo plat als een vijg komen we beneden aan », dacht hij nog. In een gekraak en gekriep van vallende takken en bladeren kwamen de twee vrienden op de grond terecht. Dzi was eerst overeind en ging op inspectietocht.

— Goed. Een kans op duizend en die was voor ons! Weet je waar we geland zijn, Koko?

— Neen, schuddekopte Laobé terwijl hij zich over armen, schouders en benen wreef.

— In een val! Ja, in een greppel afgedekt met takken en bladeren... dat heeft onze val gebroken...

— Een val? stotterde Laobé en angstig keek hij om zich heen.

— Er zijn nog geen huurders! Wij zijn de eerste, lachte Dzi gerustgestellend. We moeten hier alleen maar uitgeraken...

Rondom hen het eindeloze woud...

Dat duurde niet lang: Dzidziri krabte in zijn rode haarbos en vroeg:

— Waarheen nu?

— Langs ginder, antwoordde Laobé en wees een richting aan.

Heel lang gingen ze. Rondom hen strekte zich het oneindige, onoverwinnelijke oerwoud uit. Ondanks zijn stoutmoedigheid begon Dzi langzamerhand ongerust te worden. Alles was zo reusachtig hier! De bomen hadden takken als zuilen van een kathedraal en de bloemen droegen rode, purperen en witte kelken zo groot als een wagenwiel en verspreidden een zwaar, bedwelmend parfum.

Lianen, dikker als kabels, slingerden zich om de boomstammen. Af en toe waagde een vogel zich onder dat donkere bladerendak, maar hij zong niet, alsof hij het niet aandurfde de stilte te storen.

Noch Dzidziri, noch Laobé spraken luidop, ze fluisterden af en toe iets. In zulk een woud z'n weg vinden was geen kleinigheid. Laobé had nochtans sporen ontdekt: een gebroken tak, een vertrapt blad. Hij knielde en besnuffelde de grond als een hond, hief zijn krullekop op en zei:

— Hierlangs zijn mannen gestapt!

— Goed, maar is het Ephraïm wel?

— Het zijn geen mensen van mijn land, want zij dragen schoenen...

Langzaam daalde de nacht over de brousse. De schaduwen werden dichter en dichter. Dzidziri bleef staan en zei met een zucht:

— Hier moeten we overnachten.

Laobé was het daarmee eens en begon dadelijk een schuilplaats te bouwen waar ze de nacht zouden kunnen doorbrengen. Dzidziri sloeg de doening van zijn vriend gade. Zijn opgewekte stemming was verdwenen en hij voelde een knagende angst. Meer voor zichzelf dan voor zijn kameraad sprak hij:

— Dat loopt nooit goed af. Waar zijn we nu verzeild en hoe komen we er ooit weer uit?... Ik heb Yves en Sophie uit de nood gered. Ephraïm en Domingo denken dat wij verdronken bij de waterval en in een vissenmaag terecht kwamen. Mooi, ze zoeken ons dus niet meer... Maar wij, zullen wij hen ooit vinden? Zij hebben de papieren en ik heb beloofd ze weer te brengen. Nietwaar, Laobé?

— Ja ja, zei de kleine neger, en toonde zijn blinkende tanden in het duister...

— Van die papieren trek jij je niets aan, hé! Maar zou je onze vrienden nog kunnen weervinden?

— Ja, ja, herhaalde Laobé.

Het was nacht geworden en het oerwoud scheen nog onrustwekkender. Het was niet de eerste nacht dat Dzidziri er in doorbracht, maar hij kon de gedachte dat hij stikte niet van zich afzetten. Daar ratelde de donder door de lucht, gevolgd door een tweede en een derde slag...

De ene bliksemflits volgde op de andere en heel het woud stond in vlam en vuur. Langsheen de bladeren gewelven liepen de vuurslangen die nu en dan uit elkaar sprongen en langs een boomstam naar beneden slingerden. Vol angst kroop Laobé tegen zijn vriend aan. Zonder verpozen ratelde de donder. De bliksems waren niet van de lucht. Heel het woud was omgeven door een violetkleurig licht, af en toe doorploegd door een robijnrode vlam. De bliksem sloeg in. De vuurbol had een van de reuzen getroffen en hem met een fluorescent licht omgeven. Alles kraakte, de reus knakte af aan zijn basis voor de helft opgebrand. Hij viel echter niet, zijn broeders hielden hem tegen en zouden hem steunen tot hij verrot ineen zou zakken...

Dzidziri kon opnieuw ademen.

— Een tornado is een tornado, zei hij met geruststellende glimlach tot Laobé. Je moet niet zo bang zijn. Kijk, he gaat reeds beter!

— Ooo iii... ja aa... hakkelde Laobé.

Op hetzelfde ogenblik hoorden ze boven hun hoofd een gedreun als van de charge van duizenden paarden. Het regende! Geen vlaag zoals we dat in Europa beleven, maar een regenbui van de Evenaar, van Afrika. Een regen die de grond doorweekt en bloemen en planten doet opschieten waar voorheen alles droog was. Eerst drongen de druppels niet door het bladerdak, doch allengskens stortten watervallen neer. De schuilplaats van onze vrienden was er niet tegen bestand en druipnat drongen ze dicht tegen een om beter weerstand te kunnen bieden. Laobé beschermde zijn kop met beide handen. Dzidziri had er al zijn spotlust bij verloren.

De donder rommelde nu nog in de verte en de nacht was kalmer. Het monotone geruis van de regen doofde alle andere geluiden...

Plotseling een stap... een zware stap die telkens diep in de doorweekte grond wegzonk. Iedere zware stap kwam nader en iedere stap werd angstwekkender... Dan voelden Dzi en Laobé een adem... Was het een mens? Een dier?...

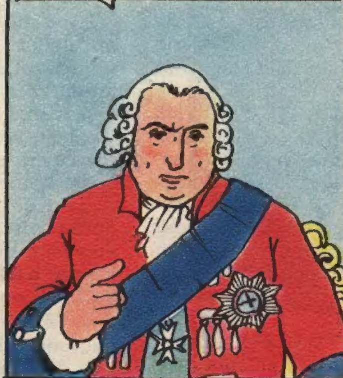
VOLGENDE WEEK: MOEHOE KOMT TE HULP

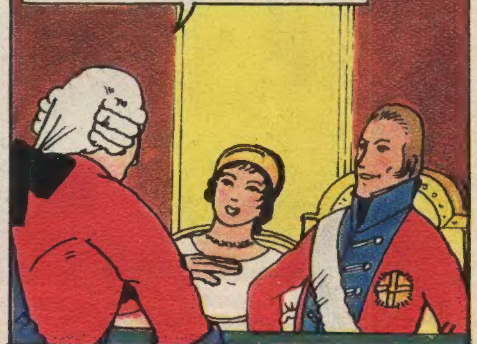
SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Op de hoogte gebracht van verdachte bewegingen van het Pruisisch leger, bereidt Napoleon zorgvuldig een plan voor. Dan vertrekt hij naar Mainz...

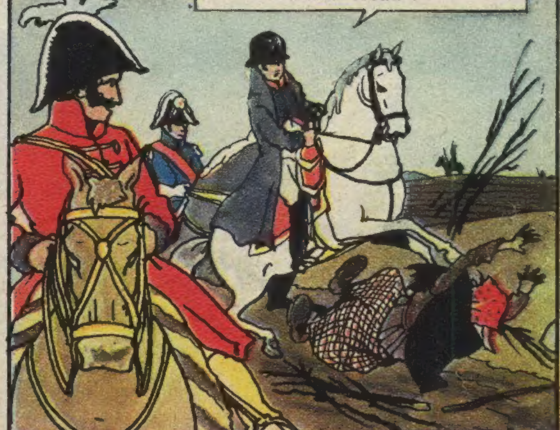

VERHAAL
DOOR YVES DUVAL
ILLUSTRATIES
VAN MARGUERITE BROUHON

Het houten

IEDERE morgen, vooraleer hij naar beneden ging om de kachel aan te maken en koffie te zetten, opende Dirk het dakvenster van de zolderkamer waarin hij sliep. Hij keek dan telkens even naar de lucht, om te zien welk weer het ging worden, en berekende in hoever het zijn rheumatieke nichten beinvloeden zou, wat van zeer groot belang was voor de volgende vier en twintig uren van zijn bestaan.

Die morgen, terwijl hij door het raam op de dakgoot leunde, zag hij over de hele lengte van de Kerkstraat hoe mannen druk in de weer waren met de opbouw van grote tenten. Dat was voor de kermis die elk jaar in het kleine dorp plaats greep.

Toen Dirk enkele tijd nadien buiten ging om melk en brood te halen, stonden de tenten reeds overeind. Dirk herkende gemakkelijk het schietkraam, de «friture» met haar blinkende spiegels, de kooien van het cirkus, het fluwelen hokje van de waarzegster en onder zijn grijs kleed verborgen, de paardenmolen, die er als een grote paddenstoel uitzag.

De dag verliep met het opruimen van de keuken, aardappelen schillen en spitten in de hof. Het was in de maand Augustus. De aarde was droog en de arbeid zwaar voor een tuinier van negen jaar.

Na het avondmaal, voerde een licht windje orkestmuziek en de heerlijke geur van verse oliebollen met zich over de tuin van de juffrouwen Verzele. Dirk werd onweerstaanbaar aangegrepen door een wild verlangen om zich naar het feest te begeven, en er al de heerlijke geheimen te bezichtigen die achter winketten en zeildoeken verborgen lagen. Maar Dirk was een wees, die bij twee ongehuwde, gierige nichten inwoonde, en over geen zakgeld beschikte. Daarbij was het een verre van gunstig ogenblik om iets bijzonders te vragen.

Gisteren nog had Mathilde Verzele — de jongste van de nichten die drie en zestig jaar was — hem vijf en twintig priemslagen op de vingers gegeven om hem te straffen voor een tas die hij bij het afwassen gebroken had. Ha! hij verfoeide hartstochtelijk de beide oude dwingelanden, die niets anders deden dan hun zogezegde edelmoedigheid voor een schooier als hij uit te bazuinen.

Ten slotte dwong hij zichzelf, niet zonder moeite, om de toelating te vragen even weg te mogen gaan. Agatha Verzele gaf hem de toelating met de opmerking nochtans, dat hij zijn schoenen nutteloos zou verslijten met zo door de straten te slenteren.

Dirk liep langzaam langs de foorkramen. Uitgelaten jongens dansten hem lachend voorbij. De ouderen, die zich al mannen waanden, droegen een bloem in hun knoopsgat en spraken luidruchtig om de aandacht van de meisjes op zich te trekken. Voor een kraam, waar de zonen van Hercules met de hamer lieten zien wat ze waard waren, ontwaarde Dirk op de grond een blinkend voorwerp. Het was een muntstuk.

Het scheen alsof men dit muntstuk er voor hem alleen gelegd had, want hoeveel mensen er ook voorbij kwamen, niemand zag het liggen. Dirk nam het op, bekeek het zorgvuldig en vroeg zich af of het wel een goed stuk was. Nadat hij dit vastgesteld had, begaf hij zich zonder dralen naar de paardjesmolen. Het was daar, dat hij zijn onverwacht veroverde schat wilde verteren.

Lang bewonderde hij de verschillende rijdieren waaruit hij nu slechts te kiezen had. Er waren witte en zwarte paardjes van dezelfde vorm, enkele aardige zwijntjes, twee goedige olifanten die de algemene belangstelling wekten. Er was zelfs een kleine pompierswagen, met metalen ladder en koperen klok, die heel wat lawaai maakte onder het rijden. Dirk stond op het punt een kameel te nemen, die hem door zijn koninklijk voorkomen veroverd had, toen zijn aandacht getrokken werd op een klein rose paardje. Het had slechts één oor, en zijn kleur was danig verbleekt, zodat het meestal zonder berijder was. In het voorbijglijden wierp het de jongen een knipoogje toe en het toeval wilde, dat wanneer de molen bleef stil staan, het rose paardje naast Dirk stond.

— Ik wou je vragen of je mij geen dienst wilt bewijzen? murmelde het houten paardje met hese stem.

— Ik dacht dat houten paarden niet konden spreken, antwoordde Dirk verbaasd.

— Dat is zo, maar ik ben een levend paard! Men heeft mij hier gevangen gezet door mijn hoeven vast te vijzen aan deze ijzeren stangen. Dat dwaas mechanisme, dat mij onophoudend doet stijgen en dalen, bezorgt mij hartkloppingen.

— Dat versta ik, zei Dirk, doch wat kan ik voor je doen?

— Kom mij deze nacht verlossen, zodra de molen gesloten is. Het zal nodig zijn dat je een goede schroevendraaier meebrengt. Als beloning trekken wij er dan samen op uit, om ons hart eens op te halen. Ha! ik verlang zo naar verse haver, fris water en de vrijheid!

— Ik doe het! zei de jongen. Zul je mij tot aan de grote weg voeren?

— Ik breng je nog veel verder, indien je dat wenst, verzekerde het houten paardje.

Die nacht sliep Dirk niet. Door het dakvens ter sloeg hij het uitdoven der electrische lichtjes gade, dan sloop hij naar de trap. Hij had zijn wollen sjaal rond zijn hals geknoopt en in zijn handen droeg hij zijn zware schoenen. In het voorbijgaan beluisterde hij het vreedzame, doch verschillend geronk van de juffrouwen Verzele — Agatha blies de lage tonen en Mathilde de hoge — zocht in de eiken koffer een schroevendraaier en stond even later op straat.

— Ik verwachtte je met ongeduld, zei het houten paardje wanneer het kind onder het zeildoek kwam gekropen. Help mij hier vlug vandaan. De nacht is helder, maar zij zijn allen zo afgemat van het roepen en het bier, dat ze slapen als marmotten.

Dirk had in tien minuten zijn werk gedaan. De ijzeren stangen waren verwijderd en zijn nieuwe vriend strekte verheugd zijn poten uit op de plankenvloer van de molen.

— Grijp mij vast op mijn rug, er valt geen tijd te verliezen! fluisterde het paard en met enkele sprongen stond het op de weg, die naar het veld voerde.

— Waar rijden we heen?

— Dat zul je weldra zien! Hou je goed vast aan mijn manen. Daar ik niet beslagen ben, zouden de keien mijn hoeven kunnen kwetsen, daarom gaan we nu door de lucht...

En Dirk stelde met ontzetting vast, hoe het dier nu door de lucht zweefde, zo zacht als een vogel. Reeds was de weg niets meer dan een zilveren draad in het manlicht. De huizen geleken blokjes uit een bouwdoos, de velden en weiden op een harlekijn-

paardje

pak met zijn dwaze en ongelijke schakeringen.

Een zacht geurende wind waaide hen als een liefkozing tegen. De lucht was doorschijnend geworden. Op het blauwe uitspansel schitterden millioenen en millioenen sterren. Dirk dierf zich niet bewegen, noch roepen. Zacht wiegend zat hij op de rug van zijn gezel, die snel door de lucht kliefde. De nacht schitterde als een diamant en was eigenaardig stil.

— Zoveel geluk als nu, is mij nog nooit te beurt gevallen! Wij stijgen nog steeds. Voer je mij naar de hemel, lief paardje? Kun je me bij moeder brengen?

— Neen, Dirk, zover reiken mijn krachten niet. Ik heb je slechts willen meenemen naar een wereld waar de mens niets te vertellen heeft. Het is de heerlijke dromenwereld, waar alles veel schoner en beter is dan op de aarde. Van hier kun je de wereld in zijn ware verhoudingen zien. En om het zover te brengen, was het voldoende je aandacht te schenken aan het kleine houten paardje op de molen, dat niet zo aantrekkelijk scheen als zijn buren...

— Hier zou ik willen wonen, stamelde Dirk, dronken van vreugde. Ga je reeds dalen? Ach neen, ik smeek je, zet deze reis verder!

— Onmogelijk, Dirk. Het is tijd om terug te keren.

Nu was het alsof de aarde op hen toekwam in een maalstroom van rumoer. Een ogenblik nadien legde het houten paardje zijn makker zachtjes in zijn bed op de zolder van de juffrouwen Verzele.

— Zeg, kom je terug? Kom je mij morgen terughalen voor een nieuwe wandeling daarboven?

— Neen, Dirk, dat gaat niet. Ik moet nog zovele andere kinderen, die zoals jij hun verdriet moeten vergeten, de weg naar daar boven tonen. Jij, Dirk, kent die weg nu. Jij kunt er terugkeren heel alleen en zo vaak je dit verlangt, op voorwaarde dat je de jongen blijft die je nu bent.

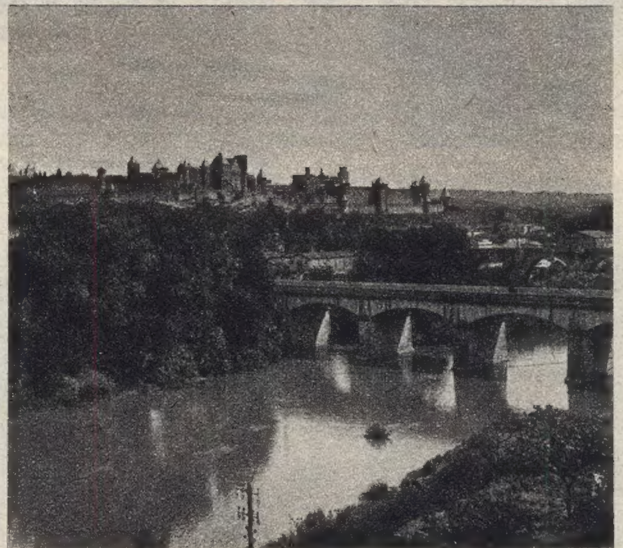
Na deze woorden verdween het paardje door het dakvenster. En weldra was het slechts nog een onooglijk puntje in de onmetelijke blauwe sterrenhemel.

's Anderdaags, terwijl Dirk om brood en melk ging, haastte hij zich om het zeildoek van de paardjesmolen op te lichten. Hij zag niets anders meer dan witte en zwarte paarden, olifanten, kamelen en zwijntjes. Nergens ontdekte hij het houten paardje, zelfs niet eens op de plaats waar hij het daags te voren ontdekt had.

Toen opende Dirk de ogen en glimlachte, want hij voelde dat zijn leven veranderen zou.

WAARHEEN TIJDENS DE VACANTIE?

De stad Carcassonne in Zuid-Frankrijk behoort met zijn Middeleeuwse wallen tot de schoonste hoekjes van Europa. Men zou er een historische film kunnen draaien in echte decors.

In Oostenrijk zijn er ook veel mooie hoekjes: ziehier een gezicht op het Kaisertal van Kufstein.

Wenen is een van de mooiste Europese steden. Ziehier het prachtige standbeeld voor het Parlement.

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Capitano Rabakol en de dwerg Luigi zijn aan boord van een Genuees schipt gestapt, dat dadelijk zee kiest. Lambik, Suske en Wiske varen hen na en zullen trachten hun vrienden te bevrijden...

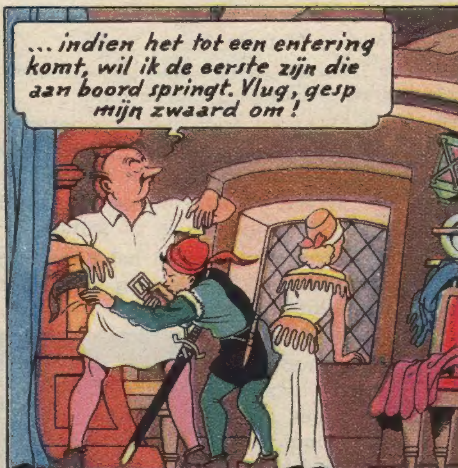

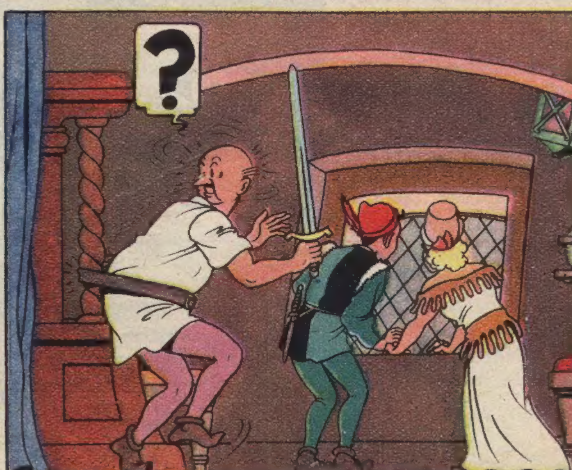

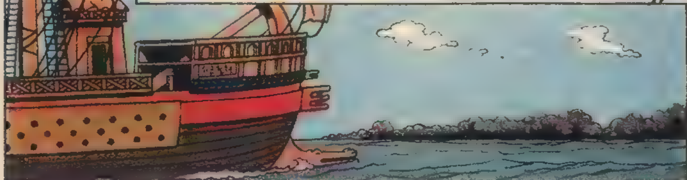
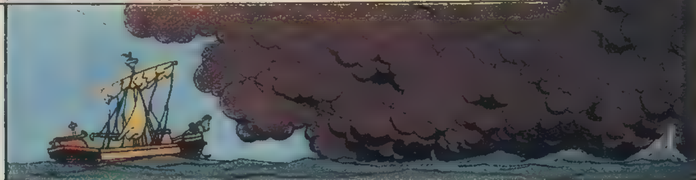
(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Alex en zijn gezellen varen naar het Vervloekte Eiland, ergens ten Westen van de Herculeszuilen, en waar zich de schuilplaats van een geheimzinnige organisatie bevindt...

Teksten en tekeningen van J. Martin.

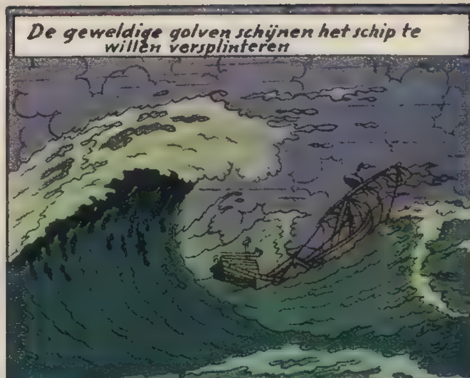

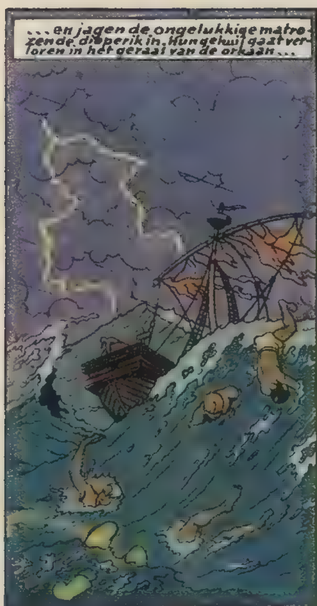

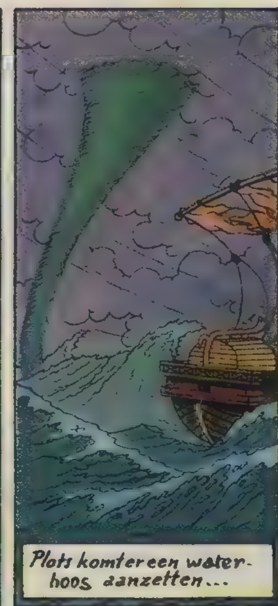

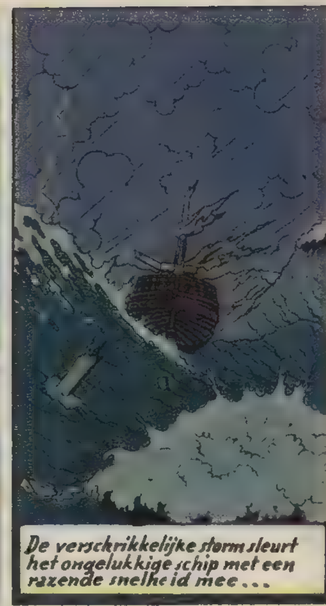
Enorme watermassa's komen op de brug neer, en sleuren alles mee wat ze op hun weg ontmoeten...

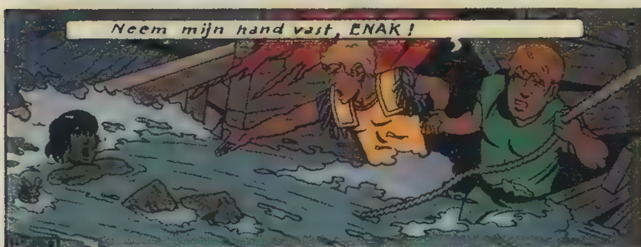

Een nieuwe golf stort zich op het dek, vernielt de stuurhut en slaat een bres in de boeg. Een ogenblik later roept een van de overlevenden:

(Wordt voortgezet.)

PRALINES ● BISCUITS VAN VICTORIA

De KUIFJE's BON

Onze Kuifjesbon-Prijsvraag N^r 1

JULLIE vinden de VICTORIA chocolade heel lekker. Welnu, tracht een slogaan te vinden, die kort en goed zegt hoe fijn en heerlijk deze lekkernij is. Dit is dan onze eerste prijsvraag. De beste vondsten zullen beloond worden door Victoria en gepubliceerd op deze pagina !

PAS OP ! Het gaat er **niet om een heel opstel** te maken, doch wel om **één enkele rake zin** te vinden.

Voorbeeld : De chocolade van groot en klein
zal steeds Victoria zijn !

Neem vlug pen en papier en veel sukses !

De antwoorden moeten ons gestuurd worden met de vermelding: « PRIJSVRAAG van de KUIFJE's BON » op de briefomslag, vóór 29-8-51.

Kleine Chinees : Wij hebben de Grote Muur !
Kleine Amerikaan : Wij hebben wolkenkrabbers !
De Kuifje's lezer: En wij, wij hebben nog iets veel beter: DE KUIFJE'S BONS !

GESCHENKENLIJST

		Aantal punten.
1.	Vijf reeksen van 40 vignetten « REINAERT DE VOS », per serie	50
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproducties in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje A, 15 figuren	50
3.	Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje B, 22 figuren	60
4.	Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé (reeks I of II), per reeks	70
5.	Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6.	Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets, in 3 kleuren	100
7.	Portefeuille KUIFJE (in cuiroléïne) met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
8.	KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé	350
9.	KUIFJE's puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé	500
10.	Blokjesspel, creatie van Hergé	500

Worden verzocht hun volledig adres op te geven : L. Van Hesse, Sint-Niklaas. — X., te Lasne. — X., te Seraing (aanbevolen pakje). — Godelieve D'Joos...

Vergeet niet dat de KUIFJE's Bon aangeboden werd door :

VICTORIA — PALMAFINA
MATERNE — HEUDEBERT
TOSELLI

CHOCOSWEET ● KUIFJE'S ZEEP ● MARGARINE IVA VAN PALMAFINA ● DIETWAREN VAN HEUDEBERT ● ROOMIJS FRIMA ● CHOCOLADE ● TOFFEES

PRALINES VICTORIA ● DEEGWAREN TOSELLI

CONFITUREN ● INGELEGD FRUIT ● INGELEGDE GROENTEN FRIMA ● ROOMIJS FRIMA VAN MATERNE ● DEEGWAREN TOSELLI ● CHOCOLADE ● TOFFEES

TIMBRE TINTIN
POINT 1 PUNT
KUIFJE'S BON

EN hier volgt een verslag van kapitein Haddock die op haaienvangst uitvaarde :

Sedert twee dagen wordt ons schip gevolgd door een grote, blauwe haai. Nu duikt hij op aan stuurboord, dan weer in het kielzog. Steeds op veilige afstand, want de haai kent de gevaren van de harpoen. Gewoonlijk zien we slechts zijn rugvinnen, die als een zwarte driehoek boven het water uitsteken, soms ook zijn lelijke, platte kop. Wanneer het schip door machtige golven plotseling heftiger geslingerd wordt, ruimt de haai angstvallig de baan. Hij slaat zijn staart daarbij van links naar rechts, heeft geen haast, doch in iedere beweging ligt sluwheid en wantrouwen; net een kat die op jacht trekt. Heel ver zien we zijn donkere gestalte dan nog eens uitschieten tussen de grijs-groene golven, dan verdwijnt hij helemaal.

Sedert twee dagen ook kijkt onze officier van wacht af en toe naar de grote vishaak die in het kielzog sleept. Aan die haak bengelt, voor een haai, een begerenswaardig stukje. Neen, geen spek voor de drommel ! Dat eten we zelf op. Een haai ziet trouwens niet zo nauw, als 't maar eten is. Maar de haai heeft geen haast toe te bijten. Reeds twintig keer kwam hij heel dicht, snoof de lucht van de brok die daar voor het grijpen hangt, opende de muil en... liet het daarbij. Neen, de haai heeft waarachtig geen haast en spot met ons.

Wij laveerden reeds een hele tijd en iedereen had zijn werk. Plotseling stoot mijn vriend tegen mijn arm en zegt stil :

— Kijk, kijk, ditmaal hebben we die drommelse haai...

De haai is inderdaad heel dicht bij het schip gezwommen, legt zich op de rug en hapt gretig in het lokaas...

Wij trekken met machtige ruk de koord omhoog en schreeuwen :

— We hebben hem ! We hebben hem ! Hierheen allemaal !

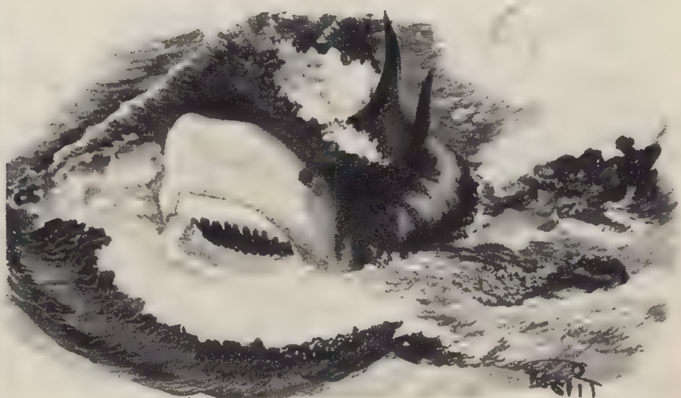
Met z'n zessen trekken we nu aan het touw en ik draai uit alle macht aan de katrol. Met iedere draai en met iedere ruk komt onze haai dichter. Daar spartelt hij nu gewonnen, verloren tegen de rand van de boot.

— Wacht, dat gaat zo niet verder, makker, zegt onze stuurman, en plant de haai een harpoen in de nek.

De haai hangt nu roerloos en wij glijden een strik om zijn staart en slepen hem op de brug... die pas geschrobde brug... De haai is nog niet dood. Hij slaat nog eens met zijn staart, bekijkt ons met ogen vol haat en dan is het afgelopen.

Onze meester-timmerman wordt aan dek geroepen en hij hakt de haai de staart af. We dobbelen om te zien wie de staart zal krijgen om hem triomfantelijk, mee naar huis te kunnen nemen.

Kapitein HADDOCK.

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Mijnheer van Meylbeke, een geleerde, werd door onbekenden opgelicht. Hij springt echter uit de koets die hem naar Antwerpen zal brengen. Hij is zwaar gewond, doch niet dood, zoals zijn vijanden denken. Renaat, zijn zusje en Willem zoeken van Meylbeke...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals

HELAAS, SPIJTS DE DERTIG SPEURDERS DIE COMMISSARIS RIEMER MET HET OPSPOREN VAN MIJNHEER VAN MEYLBEKE BELAST HEEFT, BLIJFT HET GEVAL EVEN DUISTER. VERSCHILLENDE GETUIGEN BEVESTIGEN DAT ZE DE GELEERDE TE ANTWERPEN GEZIEN HEBBEN. MEVROUW VAN MEYLBEKE BEGEEFT ZICH MET HAAR KINDEREN EN DE HUISKNECHT, WILLEM, NAAR DE SCHELDESTAD.

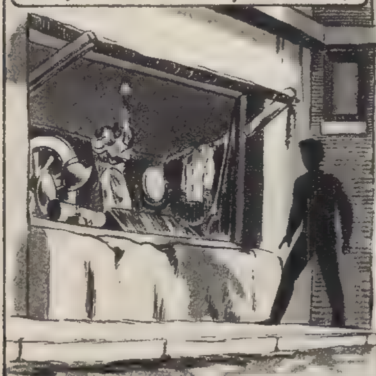

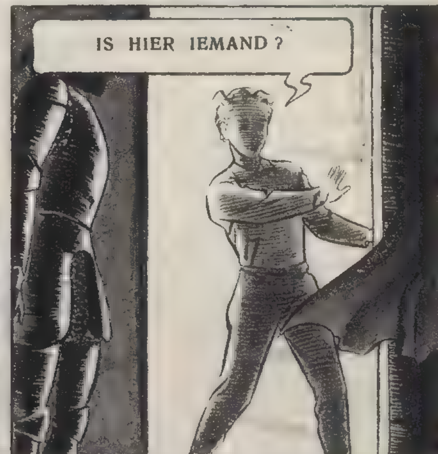

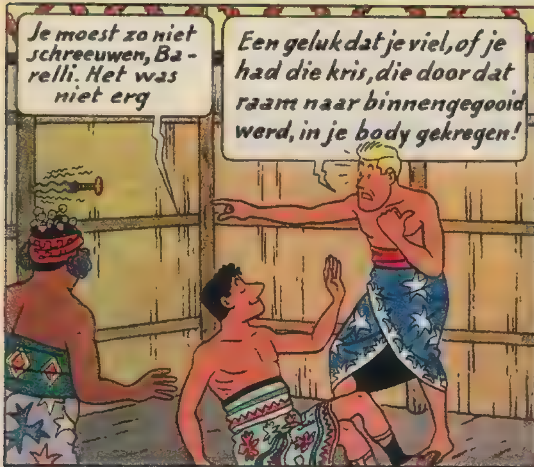

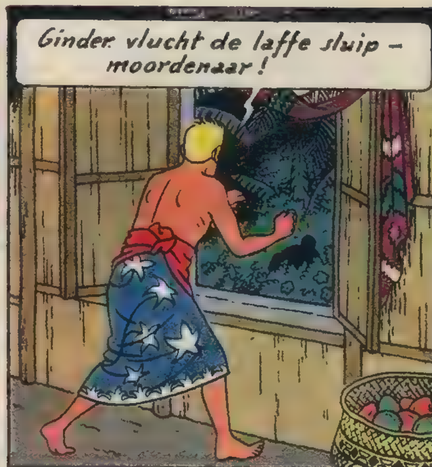
(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Ten gevolge van een vreselijke orkaan zijn Moreau en Barelli gestrand op een eiland in de zee van Java. Ze sluiten vriendschap met een inlands opperhoofd...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

SPOORWEG-PIRATEN

Sexton Blake en Tinker vliegen over de brug op het ogenblik dat Blackie en Doyle per auto vluchten. Blackie schiet op het toestel en raakt de motor...

(Wordt voortgezet.)

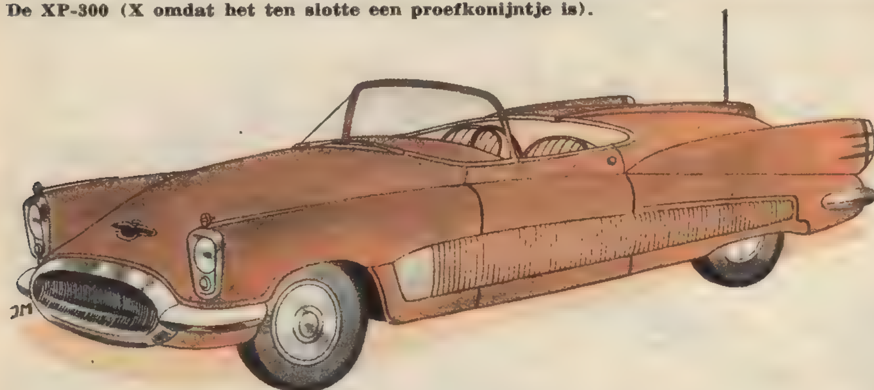
DE GEHEIMEN VAN DE G.M.

Enkele maanden geleden heeft de machtige General Motors een tipje van de sluier gelicht die over de SABRE en de XP-300 hing. Van beide prototypen werd een foto gepubliceerd en een paar details verstrekt. Niemand zag de beide typen, maar alles laat veronderstellen dat ze werkelijk bestaan en we hier niet met een autozwendel te doen hebben, zoals dit het geval was met de beruchte Tucker. Van dit model bestonden immers slechts maquetten en daaromheen de nodige publiciteit. Vele Amerikanen en zelfs Europeanen schreven in en betaalden voor een Tucker. Onnodig te zeggen dat ze hun wagen nooit kregen.

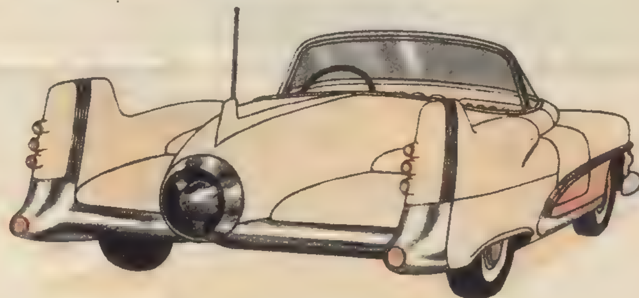
NEEN, de SABRE en de XP-300 bestaan werkelijk, doch het zijn slechts proefmodellen en nooit zullen beide wagens op grote schaal vervaardigd worden.

De XP-300 (X omdat het ten slotte een proefkonijntje is).

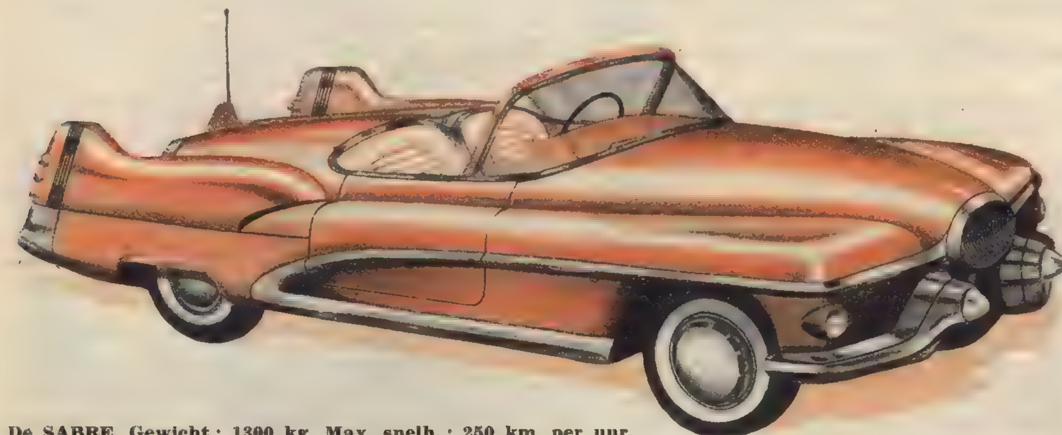
De ingenieurs van de G.M. verklaarden, dat niets aan deze auto's definitief is en de vele nieuwigheden waarvan deze typen voorzien zijn, op de proef gesteld worden met het oog op hun eventueel gebruik in de Buick, Cadillac, Oldsmobile en Chevrolet. Hoeveel er dus uiteindelijk van de Sabre en XP-300 zal overblijven weet niemand. De twee proefauto's zijn volgens de klassieke formule gebouwd t.t.z. motor vooraan, transmissie achteraan. Beiden zijn vervaardigd uit een legering van aluminium en magnesium, ze zijn dus heel licht. De compresseur is van de type ROOTS en brengt de drijfkracht op 300 PK. op de remmen. Eigenaardig is nu dat beide wagens, met twee soorten brandstof kunnen lopen. Met benzine, indien de compresseur niet werkt of slijt bij het remmen, ofwel met methylalkohol, wat schitterende resultaten geeft. Het benzinereservoir staat links, die voor de methylalkohol rechts achteraan in de wagen.

Natuurlijk werd voor het comfort der passagiers gezorgd. De kap schuift open door een druk op de knop en sluit automatisch, wanneer er een druppel regen valt op een gevoelige plaat, die tussen twee zetels is aangebracht. Iedere zetel heeft zijn eigen verwarming en de crics op zij van de wagen aangebracht werken automatisch. De koplampen milderen hun licht vanzelf op het ogenblik dat de schijnwerpers van een andere auto op een bepaalde afstand opgemerkt worden. Het achterste gedeelte van de chassis rust op schroefvormige veren. De banden werden speciaal gemaakt voor deze auto's. Bij grote snelheden zouden ze niet slijten, of ten minste niet zo vlug dan gewone banden. De motoren van de Sabre en de XP-300 zijn niet dezelfde. De Sabre heeft een motor van 3,5 liter. De tweede heeft een motor van 4,253 liter met acht cylinders in V. Beiden ontwikkelen 300 PK. op de remmen en zijn voorzien van een transmissiesysteem DYNAFLOW.

De SABRE. Aan beide zijden ziet men de reservoirs.

En nu de keerzijde van de medaille. Het boordkadran heeft niet minder dan zestig verschillende knopjes. Bijna zoveel als het boordkadran van een vliegtuig ! De snelheid van 250 km. per uur, die kan bereikt worden, is louter theorie, want op welke wegen kan men zo snel rijden ? Een gewone autosnelweg is nog geen piste en er is ook de verkeerspolitie ! De verbetering van de wegen houdt geen gelijke tred met de ontwikkeling van het verkeer en de technische mogelijkheden van de auto. En het is zeker nog niet voor morgen dat Parijs-Brussel op anderhalve uur kan afgelegd worden.

De SABRE. Gewicht : 1300 kg. Max. snelh. : 250 km. per uur.

MONSIEUR VINCENT

Dank zij de hulp van mevrouw de Maignelais kon Vincent een hospitaal oprichten voor de gevangenen. Hij wijdt zich gans aan zijn nieuwe taak. Het relaas van zijn liefdadig leven dringt tot bij de koning door, die hem een aangename verrassing wil bezorgen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

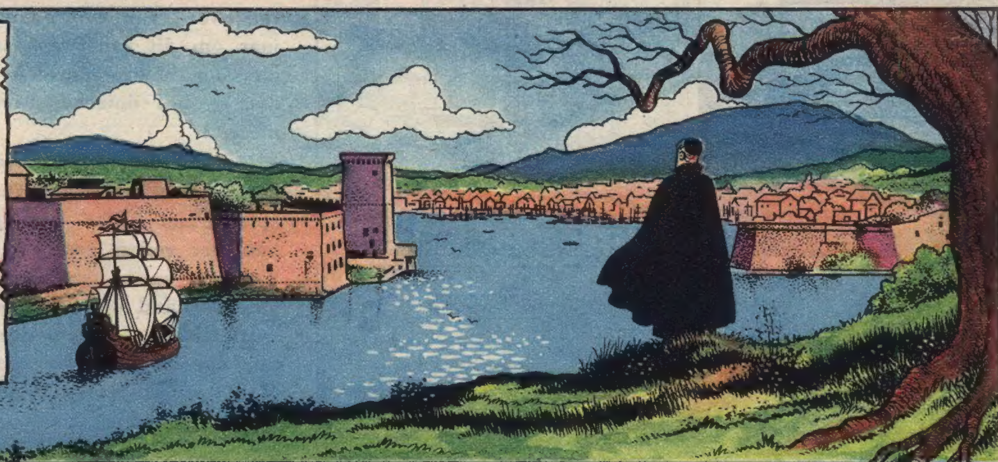

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

RECHTS HOUDEN!

Hier rijden niet veel treinen, hé Kwik !

Ginds komt er een !

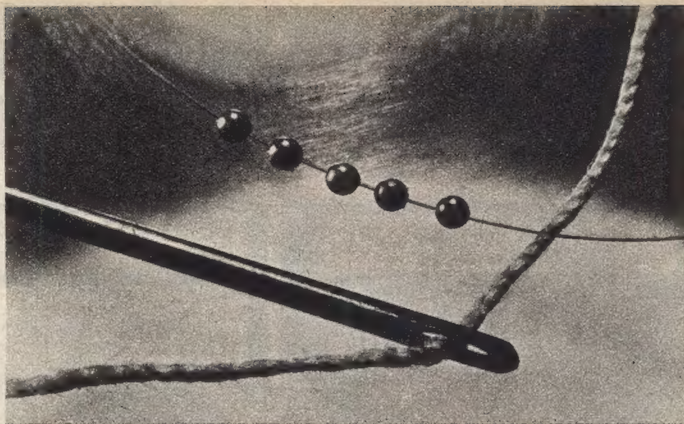
Flupke, heb je dat gezien ?

Ja !... Ja !... hij...

We moeten hem absoluut tegenhouden, anders wordt het een ramp !

Kom vlug ! Je zult overreden worden !

Wat een geluk dat je gestopt hebt ! JE RIJDT LINKS !...

HET PERPETUUM MOBILE BIJNA GEVONDEN...

JULLIE hebben wellicht knikkers in glas of klei om te knikkeren tijdens het seizoen, maar hebben zeker nog nooit beproefd deze op het water te laten drijven. Het zou trouwens onmogelijk zijn. Jullie knikkers zouden zinken als stenen. Er bestaan nochtans knikkers, en wel in staal, die op het water kunnen drijven. Ze zijn zo klein, dat er duizend zijn in één gram ! Ze hebben een diameter van 65/100 van een millimeter en zijn zo licht, dat ze op het water drijven als een zeepbel. Om zich te overtuigen dat deze knikkers of kogels wel degelijk rond zijn, volstaat het niet ze met de vingers te betasten; de technici doen hiervoor beroep op de radar.

Op de bovenste foto zien jullie de kogeltjes naast een gewone naald met een draad. Dit geeft een idee van de afmetingen van deze knikkers. Beneden : Vijf stalen kogeltjes op een spinneweb !

Waartoe mogen die kogeltjes wel dienen ? Wel, voor het raderwerk van een nieuw Zwitsers uurwerk. Het kostte drie jaar om dit raderwerk te vervaardigen en de instrumenten, hiervoor nodig, moesten ook speciaal gemaakt worden, omdat ze het duizendste van een millimeter moesten kunnen meten !

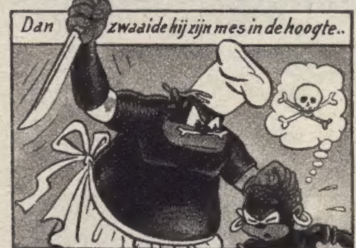
Het minuscuul raderwerk windt het uurwerk op, telkens een wijzer beweegt. Wanneer men zo'n kogeltje over een spiegel ziet bollen, begrijpt men dat het bij de minste toets aan het rollen gaat en er dus niet veel nodig is om het uurwerk op te winden : een lichte armbeweging, het trillen van de hand die een brief schrijft, de bewegingen die onbewust tijdens de slaap gemaakt worden... Het ziet er dus naar uit, dat de Zwitserse technici de « euwigdurende beweging » of het « perpetuum mobile » bijna gevonden hebben !

Victoria presenteert
CHOKO
Het Nikkertje

UIT DE VIER WINDSTREKEN

ROND DE WERELD

OM rond de wereld te komen, daar waar ze het breedste is, moet een mens gedurende 428 dagen nacht en dag marsjeren. Een sneltrein doet het op 40 dagen en het geluid, bij normale temperatuur, op 32 1/2 dagen. Een kanonbal doet het in 21 3/4 uren.

WAAROM BESTAAT EEN SALVO UIT HONDERD EN EEN KANONSCHOTEN ?

HET is te Augsburg in Duitsland dat dit gebruik in voege kwam met de honderd kanonschoten die daar gelost werden ter ere van de keizer die zegevierend de stad binnenreed. De officier belast met de uitvoering van dit bevel, was er niet zeker van dat het wel honderd schoten waren en liet er nog een afvuren. Een stad in de omtrek bracht toen ook een salvo van honderd en één schoten en zo ging het van stad tot stad. Het werd een traditie die totnogtoe overal geëerbiedigd wordt.

EERLIJKHEID

MET een krijsend geluid stopt de trein.

In een coupé zit een grijsaard, te oordelen naar zijn streng uiterlijk, een magistraat, en kijkt op zijn horloge. Naast hem zit een jongetje met een prentenboekje.

Het portier wordt geopend en een bediende vraagt :

— Hebt U het noodsein doen werken ?

— Wel ja, zeker, antwoordt de grijsaard. Ik wens onmiddellijk het supplement te betalen voor mijn kleinzoon die zoëven zeven jaar oud geworden is.

SEDERT WANNEER WORDEN DE STRATEN GEPLAVEID ?

HET was te Carthago dat de straten voor het eerst werden geplaveid. Deze van Parijs, en dan nog slechts twee straten in het centrum van de stad, werden gekasseid tijdens de regering van Filips-August. Men noemde deze straten de kruisweg van Parijs omdat ze de stad van het Noorden naar het Zuiden en van het Oosten naar het Westen doorsneden. In 1832 vond me de overblijfselen van deze straatwegen 25 cm. onder de grond terug. De straten van een stad waren vroeger vuil. Overal lag vuilnis te vergaan en alleen de varkens, die vrij in de straten liepen, gelastten er zich mee dit op te ruimen. Onnodig te zeggen dat deze afval een haard van ziektekiemen vormde en het baart dan ook geen verwondering, dat er in Parijs regelmatig 500 inwoners per dag stierven ! Langzamerhand kwam hierin verandering. De straten werden geplaveid met zandstenen ofwel met bakstenen, zoals ondermeer in Venetië en in Holland. In sommige steden werden ook houten blokjes gebruikt om het geluid te dempen. Hout is echter niet bestand tegen de tand des tijds en werd daarom vervangen door steen. De moderne wegen zijn macadamwegen.

ZEG ME HOE JE GAAT...

AAN de gang kent men de man, zo zeggen de psychologen. Volgens deze geleerde bollen kan men vier typen onderscheiden : De kleine passen die toebehoren aan oppervlakkige mensen, de pessimisten, de intellectuelen en de ijdelen. De grote, langzame stappen of die van mensen die nadenken en zelfs koppig zijn. Besluitvaardige, strijdlustige, energieke mensen nemen grote, vlugge stappen.

De mensen met zelfvertrouwen en ondernemingsgeest gaan rechtdoor en zetten de hielen stevig op de grond. De sluwen, de verraders en de diplomaten beschrijven bochten. De energieken spannen de knieen, de nonchalanten slenteren, en de schuwe, bedeesde mensen gaan heel dicht langs de huisgevels.

Oom Dirk, die altijd pech heeft met vissen, vangt een schoen in plaats van een vis ! Zonder je potlood van het papier te nemen, kunnen jullie hem natekenen. Zullen we het eens proberen ?

(Wordt voortgezet.)